

Hoofdstuk 2

Alwin sloop langs de bedden van Roland en Aline en daalde de scheefgezakte trap af. Op de eerste trede wierp hij een laatste blik op hun houten bedden. Een oneerlijk gevoel stak hem altijd bij het feit dat zij betere bedden kregen dan hij.

Alwin was de jongste thuis. Hij was negentien, Roland was vijfentwintig en Aline zesentwintig. Zijn broer en zus zetten alles op alles om zich op te werken tot respectabele functies in de stad, ondanks de lage stand van het gezin. Roland was onlangs gestart als jurist in ambtelijke rechtszaken, na een zware en vooral dure opleiding. Aline kluste al jaren bij aan het koninklijk hof. Hun vader blonk van trots, hij droomde er immers van om ooit in een hogere stand te belanden. Daarvoor draaide hij elk muntstuk om en dreef hij zijn kinderen tot het uiterste. Bij Roland en Aline wierp dat duidelijk zijn vruchten af. Voor zijn jongste zoon... ach, Henrik had er nog een klein beetje hoop in.

Als enige overblijvende kind zonder beroep werd Alwin gedwongen om op termijn de smederij over te nemen. Hij koesterde zijn ridderdroom veel sterker dan het slaan op metaal, maar als niemand de smederij overnam, zou het familiebedrijf verdwijnen. Een gedachte waar zijn vader van huiverde. Daarom moest Alwin iedere dag zijn vader bijstaan om het vak te leren. Door zijn gebrek aan motivatie was hij echter geen uitblinker, integendeel. In plaats van wapens te maken, hield hij zich veel liever bezig met ze te gebruiken. Eigenlijk alles vond hij interessanter om zijn tijd mee te vullen dan smeden.

Langzaam slenterde hij de smederij binnen. Het was zowel de winkel als de werkplaats, maar door de rommelige indeling was het een hele opgave om de toonbank van de werkbank te onderscheiden. Er werd trouwens maar weinig over die toonbank geschoven, bij gebrek aan klanten. Henrik hield zich enkel bezig met wapens en harnassen, want keukengerei, gereedschap of hoefijzers zeiden hem niets. Maar vooral ridders hadden wapens nodig en zij gingen bij bekendere smeden, in het centrum van de stad. Ook het kasteel zelf beschikte al over een eigen smederij.

Alwin was ervan overtuigd dat slechts weinigen wisten dat er ergens in het bos nog een smid lag. Vaders smederij was niet winstgevend, stond zelfs op de rand van een faillissement. Zonder het geld dat Roland en Aline binnenbrachten zouden ze al lang zijn omgekomen van de honger. Kirkstad had dan wel de trotse reputatie van een rijk land te zijn, maar dat gold niet voor alle inwoners.

De stoffige smederij hing vol met gereedschap, wapens en harnassen in alle formaten. Prominent in het midden stond het bijna verroeste aambeeld, waarop vader een stuk ijzer legde. Henrik hoorde Alwin geeuwen en draaide zich met een grijns om.

‘Wel, nog moe?’ vroeg zijn vader luidruchtig. Zijn kale, dikke hoofd glom in het weinige licht dat door het kleine raam scheen. ‘Je hebt nochtans goed geslapen.’

‘Hoe kan jij dat nu weten?’ Alwin leunde tegen de muur, uit schrik dat hij anders op de grond zou vallen en indommelen.

‘Je was met geen klokkentoren wakker te krijgen, zo diep in dromenland.’

‘Oh ja... ik droomde dat ik een ridder was en deelnam aan het steekspel-toernooi.’ De details in verband met de prinses hield hij voor zich. Zijn immense bewondering voor haar had hij nog nooit met hem gedeeld. Zijn vader begreep toch niets van verliefdheid. Voor Alwin daarentegen was het iets dat hem dagelijks bezighield. Al zo lang als hij zich kon herinneren had hij een zwak voor prinses Carolina. Hij stond op de eerste rij bij al haar toespraken en had ieder portret van haar bekeken. Toch wist zij niet eens dat hij bestond.

Alwin had er alles voor over om haar hart te veroveren. En niet alleen omdat hij rotsvast geloofde dat er geen enkele vrouw op deze werelddol haar zachtaardigheid en schoonheid benaderde, maar ook omdat hij zich zo uit het miserabele smidseleven zou kunnen loswrikken. Wie er namelijk in slaagde de prinses van een koninkrijk te imponeren, zeker de befaamde prinses uit Kirkstad, kon uitgroeien tot een beroemde held. Het stond symbool voor het ultieme teken van succes, welvaart en geluk. Wie opviel bij koningslieden kon zelfs tot ridder worden geslagen, ook zonder adellijke titel. Als iemand de macht bezat om Alwins lot te keren, dan was het de prinses wel.

Voor Alwin leek zijn levensdoel dus zo klaar als een klontje. In goede aarde vallen bij Carolina.

Alwins vader daarentegen interesseerde zich nog minder in het adellijk hof dan in de vergeten puist op zijn rug. Als hij wist dat zijn zoon verliefd was op de prinses, zou hij hem toch alleen maar uitlachen. Zoals hij ook al deed wanneer Alwin over ridders praatte.

‘Tjonge toch, zet dat riddergedoe uit je hoofd.’ Henrik rolde met zijn ogen en wendde zich tot een stapel kratten.

‘Jij bent toch degene die altijd zeurt dat onze familie hogerop moet gera-
ken,’ klaagde Alwin verontwaardigd.

‘Ja,’ bromde Henrik met een vragend gezicht. Hij trok rammelend een lan-
ge hamer uit een krat en draaide zich terug naar het aambeeld.

‘Waarom ben je dan altijd zo negatief over mijn dromen?’

‘Moet je dat nog vragen?’ Hij fronste en stootte een geïrriteerde lach uit.
‘Omdat jouw droom nog onrealistischer is dan een rivier die achteruit wil
stromen. Roland doet zo schitterend zijn best, en zelfs Aline presteert het
om een baan bij de staat te krijgen. Maar jij... Ik geef jou de kans van je leven
door je deze smederij aan te bieden, en jij blijft maar doorpraten over ridders,
terwijl je goed genoeg weet dat dat onmogelijk is.’

‘Je biedt het mij niet aan, je dwingt me om het over te nemen.’ Alwin
richtte zijn blik strak op zijn frunnikende handen. Zijn voornemen om zich
rustig te houden hield geen stand tegen zijn mond, die ongetemd doorpraat-
te. Ze hadden deze discussie al vaak gevoerd, al was het nooit een goed mo-
ment, nu evenmin. Maar Alwins opgekropte emoties rolden er onbedwing-
baar uit. ‘Omdat zij ouder zijn mag ik niet zelf kiezen wat ik wil! Waarom
word ik zo aan de kant gezet? Vraagt iemand ooit om mijn mening? Nee, je
doet gewoon maar!’

Henriks ogen schoten vuur.

‘Besef jij wel hoe ondankbaar je bent?’ Hij sloeg krachtig met de hamer op
het stuk ijzer. ‘Je weet verdomd goed hoe moeilijk het is om een zaak op te
starten. Ik geef je een toekomst, en wil je die niet! Komaan zeg, niemand kan
zijn kinderen zulke vrijheid geven waar jij om vraagt.’

Dat was waar. In deze moeilijke tijd mochten mensen de hemel prijzen als